

Paní Blažena Mašková – scénář

Autorský tým: Kamila Adamcová, Darina Strnadová, Anna Tomanová,
Eliška Týzlová, Radek Sláma

Pedagogické vedení: Michal Mrňák

Škola: Základní škola Klatovy, Tolstého 765

Jméno pamětníka: Blažena Mašková

Paní Blažena Mašková, rozená Ripplová se narodila v roce 1932 u Sokolova, ale od tří let žije v Klatovech. Její velikou zálibou od dětství je čtení, a ačkoliv žila jako jedináček, bylo jí rodiči i ve skautu vštěpováno, že je třeba býti slušným a pracovitým člověkem a konat dobré skutky.

Druhou světovou válku začala paní Blažena pociťovat až tak ve 43. roce.

„Takovej křik, tak jsme vyběhli ven a já říkám co se děje, podívej se, co to padá, podívej se, co to padá. A jako jsou lamety na vánoční stromek, tak to padalo z nebe. Ale toho bylo! Za chvilku to bylo stříbro kolem nás, my jsme to sbírali, rovnali, a že to budem dávat na stromeček a to pak jsme se teprve to jsem se dozvěděla od tatínka říkal, víš, co to je tohleto já jsem se na to taky ptal taky jsem nevěděl aby oni Němci nemohli je zaměřit ty letadla tak oni to pouštěli to byli rušiče na ty přijímače německý.“

Američtí osvoboditelé zaskočili paní Maškovou v městečku Rabí, kde pobývala i s maminkou u prarodičů a pomáhaly jim v obchodě.

„Lidi, Ježíš Maria vylezte ven vždyť to jsou naši osvoboditelé, to jsou Američani.“

Američané nesměli přijímat místní potraviny, ale rozdávali svoje zásoby jídla. Paní Blažena s kamarádkou Andou jednou našly malý balíček. Domnívaly se, že jsou to gumičky na opravu duší u kol.

„Tak to rozbalila čuchla a udělala fuj, to je nějaký koření, tak jsme to zahodily, nevěděly jsme, co to je, až teprve potom, když jsme viděly, že na městečku dětico to máte? No žvýkačky, vy jste žádný nenašly?“

Poválečná idyla trvala jen krátce, v roce 1948 se k moci dostali komunisté. Otec paní Maškové byl komunistickým režimem pronásledován v rámci akce „Polom“ a jako poslední ze zúčastněných byl uvězněn na pět let. Nakonec zvolil tuto možnost, protože jinak by ho estébáci i když na svobodě stejně umožili.

Návštěvy ve věznici probíhaly dvakrát do roka pod přísným dozorem, hovořilo, respektive odezíralo se přes sklo a předat něco vězňům bylo téměř nemožné. Jednou to ale paní Blažena s maminkou zkusily pomocí malé dcery Radky, která narušila průběh návštěv radostnými dětskými výkřiky, že vidí dědečka ve vězeňském oblečení:

„A ona jako hladila to sklo a ten děda se tam přitisk, no a ta maminka toho využila a ted'kon řekla: „Pane veliteli, mohla bych.“ A on neřek nic, otočil se a díval se jakoby pryč, tak jsme mu tam přes ten vršek, a to se strefovalo, ale dali jsme mu tam asi 4 věci. To bylo první a on to dal do tý čepice a takhle si to tam mačkal.“

Když otce propouštěli z vězení v Mírově, jela ho paní Mašková vyzvednout opět se svou dcerkou.

„Čekala jsem hodinu, 2 hodiny, 2,5 hodiny malá už se mi vyspala v náruči, žízeň měla.“

„Já jsem tam s tím dítětem musela čekat celý ten den. Voni se mstili i na nás!“

Velkou touhou paní Blaženy Maškové bylo poznávání cizích zemí. Ale kvůli uzavřeným hranicím se bohužel nikam nedostala, a tak se snažila být co nejlepším člověkem alespoň v naší zemi. Jak říká:

„Skaut je špetkou kvasnice v těstě lidské společnosti, proto musí být dobrou kvasnicí, aby byl upečen dobrý chléb.“